

“Una capacitat d'acollida que fa estremir”: el testimoni de Ramiro Pàmpols des de El Salvador

Dc, 7/12/2016 per Catalunya Religió

(*Jesuïtes*) El jesuïta català **Ramiro Pàmpols** ha treballat gran part de la seva vida com a sacerdot obrer. Aquests darrers anys ha estat treballant en projectes educatius i de desenvolupament a Amèrica Llatina. Actualment es troba a El Salvador, acompanyant a comunitats camperoles. Des d'allà ens explica la seva experiència, que compartim.

“Estic a punt de deixar les meves nou mesos de treball pastoral en un petit poble del Salvador, Arcatao, que va patir una de les majors repressions de l'exèrcit durant la guerra civil.

Serà l'etapa final de la meva presència a El Carib i Amèrica Central, que he realitzat des de que em vaig jubilar, l'any 2000, de la meva feina com a sacerdot obrer a Barcelona.

La meva intenció va ser sempre dedicar uns anys al Tercer Món un cop acabés el meu compromís al Primer... Així ha estat i així m'ho ha permès la Companyia. Vaig estar primer quatre anys a Haití, treballant amb *Fe y Alegría*, fins a mitjans de l'any 2010, després del terratrèmol de gener d'aquell any.

Vaig passar després tres anys a Hondures, primer a Tocoa en la nostra parròquia al Bajo Aguán, amb els conflictes d'aquella zona entre els camperols a la recerca de noves terres i els terratinents que se les havien arrabassat. Vaig poder conèixer petits llogarets com Ilanga, Rigores i altres comunitats ubicades entre les muntanyes veïnes.

Els dos anys següents vaig treballar pastoralment en *Fe y Alegría* de El Progreso, acudint a les petites comunitats rurals de l'entorn els dissabtes a la tarda a celebrar l'Eucaristia: Canadà, Corocol, Suazo i diverses més.

Finalment aquest últim any l'he dedicat a El Salvador, acompanyant un jesuïta que té al seu càrrec el poble de Arcatao, molt castigat per la guerra civil dels anys 80 a 90. Les gents guarden sobretot dos records que per a ells són inesborrables: els innombrables assassinats de l'exèrcit del Govern d'Arena, amb massacres de fins a 600 persones entre adults i infants al costat del riu Sumpul, i la memòria de Monsenyor **Óscar Arnulfo Romero**, present a totes les consciències des de que el van assassinar mentre celebrava l'Eucaristia a El Hospitalito de la capital.

M'ha semblat raonable acomiadar-me amb tristesa d'aquesta última presència pastoral, als meus 81 anys. La bona gent em demanen quedar-me amb elles un temps més. Crec que ha pogut més la solitud del lloc i la duresa de la seva orografia, sempre pujant i baixant carrers i camins.

La meva etapa de capellà obrer em permet guardar forts experiències laborals, però aquesta última m'ha aprofitat a persones d'una gran profunditat espiritual, una alegria intacta malgrat tant patiment acumulat, una generositat gran dins de la seva pobresa i sobretot una capacitat d'acollida que fa estremir aquells que hi anem amb un estil de vida que tendeix a relliscar en el que ens passa en el dia a dia.

Reconec la presència del Senyor en tots aquests anys i, alhora, m'emporto la presència en la meva memòria de tants rostres camperols, sobretot de dones, que han sabut expressar la seva fe amb tota franquesa i perdonar als qui els van arrabassar als seus marits i fills, en ocasions tres o quatre d'ells, i que reben amb serenitat que una persona arribada d'un altre país, els demani reconciliar-se amb aquells que els van prendre el millor de les seves famílies.”